

การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

The Survey of the Opinion of People about Tourism Security and Safety in Betong District, Yala Province

วรลักษณ์ ลลิตศวิมล^{1*}, นุกูล ชื่นฟัก², สุกรี บุญเทพ³, สามารถ วราดิศัย³, สุพรรณิ เกสรินทร์³ และซัลมี สาและ⁴

Woraluck Lalitsasivimol^{1*}, Nukool Chinfuk², Sukree Boontep³, Smart Waradisai³, Supanee Kedsarin³ and Sunmee Salae⁴

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ผู้อำนวยการหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Assistant Professor Dr., Director of Doctor of Philosophy Program in Business Administration, Hatyai Business School, Hatyai University.

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ผู้ช่วยคณบดี, คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Assistant Professor Dr., Assistant Dean, Faculty of Political Science, Hatyai University.

³ อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ Lecturer of Department the Public Administration, Faculty of Political Science, Hatyai University.

⁴ นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

⁴ Students from Faculty of Political Science, Hatyai University.

* Corresponding author, E-mail: woraluck@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว อำเภอเบตง จังหวัดยะลา กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เขตตัวเมืองเบตง และนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในพื้นที่ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา จำนวน 100 คน ผลการสำรวจความคิดเห็น พบว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง ร้อยละ 56 มีอายุ มากกว่า 41 – 50 ปี ร้อยละ 44 ระดับการศึกษาสูงสุด คือ มัธยมศึกษา ร้อยละ 44 อาชีพอื่นๆ เช่น ครู/พนักงาน/ตำรวจ/ลูกจ้าง ร้อยละ 39.0 การสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยให้กับประชาชนในพื้นที่ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.99 รองลงมา คือ มาตรการดูแลความปลอดภัยในพื้นที่ ค่าเฉลี่ย 3.44 และอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความมั่นใจในพื้นที่ ค่าเฉลี่ย 3.38 รองลงมาคือ สถานการณ์ในพื้นที่รุนแรง มีความเสี่ยง ค่าเฉลี่ย 3.32 รัฐบาลสามารถสร้างความเชื่อถือให้แก่นักท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ย 3.24 และในพื้นที่ที่มีความปลอดภัย ค่าเฉลี่ย 2.90 ตามลำดับ ข้อเสนอแนะคือ ควรสร้างการรับรู้ให้กับประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยวในมาตรการความมั่นคง และความปลอดภัย รวมถึงความจำเป็นที่ภาครัฐต้องการดำเนินการ และควรจัดกิจกรรมท่องเที่ยวให้บ่อยขึ้นเพื่อช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจ

คำสำคัญ: ความมั่นคง, การท่องเที่ยว, อำเภอเบตง

Abstract

The purpose of this research is to survey the people's opinions about tourism security and safety in Betong District, Yala Province. The samples are 100 of people who live in the Betong town and tourists visiting Betong District, Yala Province. The results of the survey revealed that the majority of the population are female, 56%, 44% older than 41 - 50 years old. The highest education level is secondary education, 44%, other professions such as teachers / staff / police / employees 39.0%. Creating stability and safety for people in the area is the high level, with an average value of 3.99, followed by security measures in the area with an average of 3.44, and at a moderate level, which is confidence in the area, with an average of 3.38, followed by situations in severe areas with risk, with an average of 3.32. The government is able to build trust for tourists with an average of 3.24 and an area of safety with an average of 2.90 respectively. The suggestion is should create awareness for people in the area and tourists in the security measures and safety. Including the government must take action and should organize tourism activities more often to help stimulate the economy.

Keywords: Security, Tourism, Betong District

บทนำ

ในอดีตสถานการณ์จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความรุนแรงและเกิดความไม่สงบมาอย่างต่อเนื่อง โดยมี ลักษณะปัญหาที่มีความซับซ้อนละเอียดอ่อนและเชื่อมโยงกันหลายมิติทั้งนี้ปัจจัยหลักที่ถูกนำมาเป็นเงื่อนไข ของปัญหาคือ ชาตพันธ์ ศาสนา วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นอัตลักษณ์เฉพาะของพื้นที่รวมทั้ง ประชาชนมีความต้องการเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดวิถีการใช้ชีวิตเพื่อดำรงอยู่ในสังคมไทยภายใต้ความเข้าใจและการยอมรับบนพื้นฐานของความเป็นอัตลักษณ์ดังกล่าวหนึ่งการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง เป็นผลมาจาก คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีอุดมการณ์แตกต่างจากรัฐ มีความรู้สึกคับแค้นใจและไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการดำเนินงานของภาครัฐจึงนำมาเป็นเงื่อนไขขยายผล และต่อสู้ด้วยการใช้ความรุนแรงส่งผลทำให้เกิดบรรยากาศ ความกลัวความไม่ไว้วางใจระหว่างรัฐกับประชาชนและประชาชนกับประชาชนรวมทั้งยังส่งผลกระทบต่อทางตรง และทางอ้อมต่อการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่นอกจากนี้ความไม่เข้าใจและเห็นคุณค่า ความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างแท้จริงของคนบางกลุ่มยังคงถูกใช้เป็นเงื่อนไขสร้างความชอบธรรมในการก่อเหตุรุนแรงส่งผลให้ประชาชนมีความหวาดระแวง และไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่รัฐ บางคน ในขณะที่การพัฒนาพื้นที่ทั้งในเรื่องของการพัฒนาเศรษฐกิจคุณภาพชีวิตสังคมและการศึกษาไม่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ของพื้นที่ รวมถึงการบริหารจัดการของภาครัฐที่ขาดเอกภาพและการบูรณาการการทำงานร่วมกัน อย่างแท้จริงส่งผลให้เกิดสถานการณ์ความรุนแรงและความไม่สงบดังกล่าวปัจจุบันสถานการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีแนวโน้มลดลงแต่ยังมีความรุนแรงและ ความไม่สงบต่อเนื่อง และยังคงนำปัจจัยหลักเดิมคือ ชาตพันธ์ ศาสนา วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ ซึ่งแต่ละหน่วยงานในพื้นที่จึงมีบทบาทร่วมกันในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะหน่วยงานปกครองที่มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ในการดูแลและบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชนในพื้นที่ ดังนั้นจึงมอบอำนาจให้กับกลุ่ม

งานย่อยในสังกัดได้แก่กลุ่มงานความมั่นคง ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยของประชาชน ตามพระราชบัญญัติบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ พุทธศักราช 2553 ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เนื่องจาก อำเภอเบตงเป็นแหล่งพื้นที่เศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดยะลา มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีความมั่นคงและปลอดภัยเหมาะสมแก่การเป็นแหล่งเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตหรือไม่ ซึ่งจะส่งผลให้มีแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนในพื้นที่ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

การทบทวนวรรณกรรม

ความมั่นคงและความปลอดภัย

ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพราะบุคคลไม่ต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนในการดำรงชีวิต เช่น การสูญเสียตำแหน่ง การขาดแคลนทรัพย์สิน การถูกขู่ข่มขู่บังคับจากผู้อื่น มนุษย์จึงเกิดความต้องการความมั่นคงปลอดภัย และหลักประกันชีวิต เช่น มีอาชีพที่มั่นคง มีการออมทรัพย์หรือสะสมทรัพย์ มีการประกันชีวิต หลังจากที่มีมนุษย์ได้รับความต้องการพื้นฐานเพียงพอแล้ว เขาจะเริ่มมีความต้องการที่เพิ่มขึ้นคือชีวิตอยู่รอดและปลอดภัย เขาจึงต้องการครอบครัวที่อบอุ่น ต้องการการงานที่มั่นคง เพื่อนำไปสู่ความมั่นคงของฐานะและการเงิน การมีรายได้ที่มั่นคง มีเจ้านายและเพื่อนร่วมงานที่ดี ล้วนจัดอยู่ในความต้องการนี้ ที่จะยังให้เกิดความสำเร็จทั้งในเรื่องส่วนตัวและการงานอย่างแน่นอน หากเขาได้รับความรู้สึกที่มั่นคงและปลอดภัยเมื่อความต้องการทางกายภาพได้รับการตอบสนองในระดับที่พอเพียง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยจะมีอิทธิพลกับพฤติกรรม ถ้าไม่มีความปลอดภัยทางกายภาพ (จากสาเหตุ เช่น อาชญากรรม สงคราม การก่อการร้าย ภัยพิบัติธรรมชาติ หรือ ความรุนแรงในครอบครัว) คนอาจมีอาการของความผิดปกติที่เกิดหลังความเครียดที่สะเทือนใจ (post-traumatic stress disorder) และอาจมีส่งผ่านความเครียดนี้ไปยังคนรุ่นหลังได้ ถ้าไม่มีความปลอดภัยมั่นคงทางเศรษฐกิจ (จากสาเหตุ เช่น วิกฤติเศรษฐกิจ หรือ การขาดโอกาสทางการงาน) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยนี้อาจปรากฏออกมาในรูปของการนิยามงานที่มีความมั่นคง กระบวนการร้องทุกข์เพื่อปกป้องบุคคลจากการกลั่นแกล้งของผู้บังคับบัญชา หรือ ปกป้องบัญชีเงินฝาก เรียกร้องนโยบายประกันภัย ประกันสุขภาพ ประกันชีวิตต่างๆ การเรียกร้องที่พักที่เหมาะสมสำหรับคนพิการ เป็นต้น

- ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย รวมถึง
- ความมั่นคงปลอดภัยส่วนบุคคล
- ความมั่นคงปลอดภัยทางการเงิน
- ความมั่นคงสุขภาพและความเป็นอยู่

แนวคิดเกี่ยวกับความมั่นคงของมนุษย์ ความหมายของความมั่นคงของมนุษย์

แนวคิดด้านความมั่นคงของมนุษย์เริ่มขึ้นอย่างชัดเจนในราวทศวรรษ 1970 และได้รับการบรรจุในวาระการประชุมของสหประชาชาติตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1990 จนกระทั่งปัจจุบัน สหประชาชาติและรัฐต่างๆทั่วโลกล้วนเห็นความสำคัญของความมั่นคงมนุษย์โดยความมั่นคงของมนุษย์จะให้ความสำคัญแก่ความเป็นอยู่ที่ดีของ “มนุษย์” เพื่อสามารถดำรงชีวิตได้บนพื้นฐานของการมีเสรีภาพและปลอดภัยจากความหวาดกลัว มีเสรีภาพและปลอดภัยจากความต้องการ รวมทั้งมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์

ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในภาคการท่องเที่ยวขององค์การการท่องเที่ยวโลก เป็นกรอบในการวิเคราะห์แนวทางการจัดการความปลอดภัย ซึ่งระบุว่า การวางแผนเพื่อสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในภาคการท่องเที่ยวต้องพิจารณาจากความเสี่ยงภัยที่เกิดขึ้นได้จาก 4 สาเหตุหลัก ได้แก่

1) ความเสี่ยงจากมนุษย์และสภาพแวดล้อมภายนอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ การกระทำผิดกฎหมายทั่วไป การกระทำอันตรายแบบสุ่มและแบบเจาะจง การก่ออาชญากรรมโดยมีการวางแผนและไตร่ตรองไว้ก่อนการก่อการร้ายและการบุกรุกสถานที่ของรัฐโดยมิชอบด้วยกฎหมาย สงคราม ความขัดแย้งทางสังคมและการก่อความไม่สงบทางการเมืองและทางศาสนา ความบกพร่องของระบบป้องกันภัยสาธารณะ องค์กร และบริการที่เกี่ยวข้อง

2) ความเสี่ยงจากภาคการท่องเที่ยวและภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความบกพร่องของมาตรฐานความปลอดภัย ความบกพร่องด้านสุขอนามัยที่ดีและสำนึกต่อสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืนในสถานที่ท่องเที่ยว การขาดการป้องกันการกระทำผิดกฎหมาย การก่ออาชญากรรมและการกระทำผิดในแหล่งท่องเที่ยว การค้าขายที่หลอกลวงนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นผลมาจากการละเลยการตรวจสอบการโกงของผู้ประกอบการในธุรกิจการท่องเที่ยว การไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง การนัดหยุดงานของพนักงานหรือเจ้าหน้าที่

3) ความเสี่ยงที่เกิดจากนักท่องเที่ยว ได้แก่ พฤติกรรมการท่องเที่ยวที่เกินขอบเขตหรือเสี่ยงอันตรายเกินไปในกิจกรรมด้านกีฬาและนันทนาการ การขับขีโดยขาดการระมัดระวัง การรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มมีเมามากจนเกินพอดี ปัญหาด้านสุขภาพ ไม่เคารพต่อสถานที่ท่องเที่ยวหรือมีเรื่องราวกับคนภายในสถานที่ท่องเที่ยวหรือกฎหมาย การมีส่วนร่วมกับการกระทำที่ผิดกฎหมายเฉพาะทางหรือการกระทำที่มีความผิดทางอาญา การเข้าไปท่องเที่ยวในสถานที่ที่ไม่ปลอดภัยและอันตราย การกระทำที่ไม่ได้ตั้งใจหรือประมาทจนสูญเสียทรัพย์สินส่วนตัวหรือเอกสารสำคัญขณะท่องเที่ยว

4) ความเสี่ยงจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ครอบคลุมทั้งภัยที่เกิดขึ้นเมื่อนักท่องเที่ยวขาดความระมัดระวังตัวเองหรือเกิดจากภัยธรรมชาติ

ข้อคิดเพื่ออยู่ในสังคมให้ปลอดภัย

1. เรียนรู้และปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม รู้จักให้ผู้อื่นก่อนและใช้กริยาวาจาที่เหมาะสมทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอ

2. วางตัวเหมาะสม ถูกกาลเทศะ เสมอต้นเสมอปลาย มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอไม่มีอคติ ใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ มีอารมณ์ขันอย่างสร้างสรรค์

3. เป็นผู้ฟังที่ดี คิดก่อนพูดเสมอ มีเหตุผล ไม่เชื่อใจง่ายเข้าใจธรรมชาติของคน

ข้อคิดเพื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมให้ปลอดภัย

1. เรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเราปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับอย่างเคร่งครัด

2. ใช้รถ ใช้ถนนด้วยความระมัดระวังและปฏิบัติตามกฎจราจร เลือกที่อยู่อาศัยที่ปราศจากอันตรายหรือมีความเสี่ยงสูง
3. ไม่พาตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานที่อันตรายหรือมีความเสี่ยงสูง ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมและมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม
4. ช่างสังเกต คิดลบแงบวกลระยะเวลาทางในการเดินทางและเลือกวิธีเดินทางที่เหมาะสม ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายเมื่ออยู่ในพื้นที่เสี่ยงหรือทำกิจกรรมเสี่ยง เตรียมตัวให้พร้อมรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินเสมอ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สิทธิชัย ไวยพุด และณัฐพล ชันธไชย (2558) ศึกษา แนวทางการบริหารจัดการความปลอดภัยทางการเมืองการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาแนวทางการบริหารจัดการ ความมั่นคง ปลอดภัยทางการเมือง การปกครองท้องถิ่น ปัญหาสังคมจิตวิทยาที่มีต่อการประกอบอาชีพ การดำรงชีวิต ศาสนา วัฒนธรรม และจารีตประเพณี รวมไปถึงศึกษาระดับความสำคัญของการบริหารจัดการ การบริการประชาชนของรัฐบาล โดยวิเคราะห์สาเหตุที่แท้จริงของปัญหาในจังหวัดชายแดนภาคใต้และหาวิธีการ หรือแนวทางในการแก้ปัญหาที่เหมาะสม โดยยึดหลักการ เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว การวิจัยนี้ดำเนินการวิจัยพื้นฐานโดยวิธีการวิจัยจากเอกสารเสริมด้วยการวิจัยสนามโดยออกแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนในท้องถิ่น จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) และการสัมภาษณ์เชิงลึกจากทหาร ตำรวจ ข้าราชการพลเรือน ผู้นำศาสนา นักการเมือง นักวิชาการ องค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หนายความ รวม 39 คน ผลการวิจัยพบว่า นโยบายและการดำเนินงานการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ขาดความชัดเจนต่อเนื่อง ไม่มีเอกภาพในการดำเนินงาน และไม่มุ่งสู่การแก้ไขปัญหาแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์อย่างจริงจัง ชาวไทยที่นับถือศาสนาอิสลามมีความหวาดระแวง และไม่ให้ความร่วมมือกับทางราชการในการพัฒนาและการแก้ไขปัญหา แนวทางแก้ปัญหาตามหลักการเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา มีสาเหตุสัมพันธ์กับความมั่นคง ปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยของการเมืองการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ปริมพัฒน์ ธนาพันธ์ศิริ (2559) ศึกษาเรื่อง การจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์การจัดการความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต และเพื่อแสวงหารูปแบบการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งมีวิธีการวิจัยด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In – depth Interview) ในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 17 คนและใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 140 คน โดยใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็น เพื่อยืนยันรูปแบบการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตที่สร้างขึ้น ผลการวิจัย พบว่า สภาพการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ในปัจจุบัน มีการบริหารจัดการกลยุทธ์ที่เน้นเชิงรับมากกว่าเชิงรุก การรับนโยบายจากส่วนกลาง การจัดแบ่งอำนาจหน้าที่

การวางแผนอัตรากำลังพล และการประสานสัมพันธ์แบบมีเครือข่าย ปัญหาและอุปสรรค ได้แก่ ด้านความชำนาญในภาษาที่หลากหลาย และทักษะในการเจรจาสื่อสาร ด้านระบบและเทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน ด้านการประสานงานระหว่างองค์กร ด้านการบริหารจัดการและอำนาจในการสอบสวน ด้านการยอมรับ และให้ความร่วมมือจากนักท่องเที่ยว ด้านอัตรากำลังพล และด้านงบประมาณ สวัสดิการ ส่วนข้อเสนอแนะในการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ได้แก่ การสร้างความร่วมมือจากหลายๆ องค์กร เพิ่มความเข้มงวดในการสแกนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศ ปรับปรุงระบบขนส่งมวลชนให้เป็นการขนส่งแบบมีอาชีพ การบังคับใช้กฎหมายแบบเต็มรูปแบบ และการจัดสรรบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีความพร้อมในด้านต่างๆ และรูปแบบการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยว 7S's Model ประกอบด้วย 5 ตัวที่ 1 แทน Strategy หมายถึง การกำหนดกลยุทธ์เชิงรุก 5 ตัวที่ 2 แทน System หมายถึง การพัฒนาระบบการทำงานให้ทันสมัยด้วยเทคโนโลยี 5 ตัวที่ 3 แทน Staff หมายถึง การสร้างตำรวจท่องเที่ยวให้เป็นตำรวจมืออาชีพ 5 ตัวที่ 4 แทน Safety Standard หมายถึง การยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยสู่สากล 5 ตัวที่ 5 แทน Synergy หมายถึง ความร่วมมือร่วมใจทั้งภายในและภายนอกองค์กร 5 ตัวที่ 6 แทน Service Mind หมายถึง การให้บริการด้วยหัวใจ 5 ตัวที่ 7 แทน Satisfaction หมายถึง การสร้างความพึงพอใจในการให้บริการกับนักท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศด้วยความสะดวกรวดเร็ว และเป็นธรรม

มัชฌิมา อุดมศิลป์ และนรินทร์ สังข์รักษา (2559) ศึกษาเรื่อง การจัดการความปลอดภัยด้านการเดินทางท่องเที่ยวในภูมิภาคตะวันตกสู่ประชาคมอาเซียน: พันธกิจที่ต้องทบทวน การคำนึงถึงการเดินทางของนักท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นสิ่งแรกและจุดเริ่มต้นในการเดินทาง การท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นได้ต้องเกิดจากการเดินทางเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ปัจจุบันปัญหาอุบัติเหตุเป็นปัญหาที่ทั่วโลกวมไปถึงประเทศไทยกำลังเผชิญ จึงเป็นพันธกิจที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกลับมาทบทวนร่วมมือกันในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่เพียงแต่เป็นหน้าที่ของหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องโดยตรงเท่านั้น อุบัติเหตุเป็นสิ่งสำคัญที่ควรตระหนัก ถึงเวลาแล้วที่จะต้องลงมือแก้ไขเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุและลดความสูญเสียจากอุบัติเหตุจากการเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับปฏิญญาออสโกขององค์กรสหประชาชาติที่กำหนดให้ปีพ.ศ. 2554-2563 เป็นทศวรรษแห่งความปลอดภัยทางถนน เป็นการสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัย ด้านการเดินทางในสังคมไทยอย่างยั่งยืน และเกิดการจัดการทางด้านความปลอดภัยในการเดินทางท่องเที่ยวที่เป็นหนึ่งในเป้าประสงค์ที่ควรจะมีการจัดการเพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว ให้การท่องเที่ยวมีคุณภาพและปลอดภัย ได้มาตรฐานระดับสากลโดยการสนับสนุนและกำหนดมาตรการสร้างความเชื่อมั่นในเรื่องของความปลอดภัยในเส้นทางการเดินทางบนท้องถนน ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว

ปิ่นฤทัย คงทอง และวีรยา มีสวัสดิกุล (2562) ศึกษา แนวทางการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในฐานะจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ผลการสังเคราะห์ พบว่า แนวทางการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ต้องเกิดจากความร่วมมือที่เข้มแข็งของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว โดยภาครัฐมีหน้าที่ 1) บังคับใช้กฎหมายและกำหนดบทลงโทษแก่ผู้ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุอย่างจริงจัง 2) พัฒนาระบบความปลอดภัยและสุขอนามัยในแหล่งท่องเที่ยว 3) ประสานงานและความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน 4) พัฒนาคมนาคม 5) จัดทำคู่มือสำหรับนักท่องเที่ยว 6) พัฒนาคุณภาพของระบบคมนาคมขนส่ง 7) พัฒนากลไกและช่องทางการรับแจ้ง

เหตุ 8) พัฒนาระบบการทำงานของภาครัฐ และ 9) แก้ปัญหา การลอลองและเอาัดเอาเปรียบ นักท่องเที่ยว ภาคเอกชนมีหน้าที่ 1) ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด 2) ประสานงานกับหน่วยงาน ภาครัฐ 3) ปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานของสถานที่ท่องเที่ยวและสถานประกอบการ 4) พัฒนาคุณภาพของ บุคลากร 5) สอดส่องดูแลรักษาความปลอดภัย และ 6) มีจิตสำนึกที่ดีต่อการท่องเที่ยว ชุมชนมีหน้าที่ 1) ช่วยเฝ้าระวังความเสี่ยงภัยต่าง ๆ 2) แจ้งรายงานความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องให้กับเจ้าหน้าที่รัฐที่รับผิดชอบ และ 3) ให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเมื่อประสบภัย และนักท่องเที่ยวมีหน้าที่ 1) ตระหนักถึงอันตรายที่ อาจเกิดขึ้น และ 2) ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางที่จะเดินทางไปเยือน ทั้งนี้หากคนในทุกภาค ส่วนมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองและปฏิบัติตามกฎหมายเคารพกฎระเบียบของสังคม ตลอดจน การมีจิตสำนึกที่ดีต่อส่วนรวมก็จะทำให้การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ เพราะความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นรากฐานของการพัฒนาจุดหมายปลายทาง การท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งถ้าอำเภอหัวหิน มีภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยที่ดีสร้างความเชื่อมั่น แก่นักท่องเที่ยว นอกจากจะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมา เยือนแล้วยังเป็นการดึงดูดนักลงทุนให้เพิ่มมากขึ้น สร้างโอกาสในการทำงานและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยกำหนดรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวข้องกับเรื่อง ความคิดเห็นในประเด็น “ความมั่นคงและความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา”

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน ตัวเมือง อำเภอเบตง จังหวัดยะลา และนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในพื้นที่ อำเภอเบตง จังหวัดยะลา
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน พื้นที่เมืองเบตง จังหวัดยะลา และนักท่องเที่ยว จำนวน 100 คน (ระยะเวลาเก็บข้อมูล 1 เดือน)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับ การศึกษา อาชีพ รายได้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	44	44.0
	หญิง	56	56.0
	รวม	100	100.0
อายุ	20 - 30	20	20.0
	31 - 40	29	29.0
	41 - 50	44	44.0
	มากกว่า 51 ปี	7	7.0
	รวม	100	100.0

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	14	14.0
	มัธยมศึกษา	42	42.0
	ปริญญาตรี	44	44.0
	รวม	100	100.0
อาชีพ	เกษตรกร	8	8.0
	ธุรกิจส่วนตัว	28	28.0
	ค้าขาย	25	25.0
	อื่นๆ	39	39.0
	รวม	100	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 มีอายุ มากกว่า 41 – 50 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 ระดับการศึกษาที่สูงที่สุด คือ มัธยมศึกษาจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 อาชีพอื่นๆ เช่น ครู/พนักงาน/ตำรวจ/ลูกจ้าง จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0

ตอนที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความมั่นคงและปลอดภัยในพื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ผลความคิดเห็น
1	ในพื้นที่ท่องเที่ยวมีความปลอดภัย	2.90	.681	ปานกลาง
2	สถานการณ์ในพื้นที่รุนแรง มีความเสี่ยงภัย	3.32	.709	ปานกลาง
3	มีความมั่นใจในพื้นที่มากนักเพียงใดในการท่องเที่ยว	3.38	.708	ปานกลาง
4	มีมาตรการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่	3.44	.800	มาก
5	รัฐบาลสร้างความเชื่อถือให้กับนักท่องเที่ยว	3.24	.909	ปานกลาง
6	การสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยให้แก่ประชาชนในพื้นที่	3.99	1.049	มาก

จากตารางที่ 2 การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว
อำเภอเบตง จังหวัดยะลา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมากใน 2 ประเด็น คือ
การสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยให้กับประชาชนในพื้นที่ มีค่าเฉลี่ย 3.99 และการมีมาตรการรักษา
ความปลอดภัยในพื้นที่เส้นทางท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 3.44 มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง มี 4 ประเด็น
คือ ความมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่มีมากน้อยเพียงใด มีค่าเฉลี่ย 3.38 สถานการณ์มีความ
รุนแรงและมีความเสี่ยงภัยอย่างไร มีค่าเฉลี่ย 3.32 รัฐบาลสร้างความเชื่อถือให้กับนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย
3.24 และในพื้นที่ท่องเที่ยวมีความปลอดภัยสูงสุด มีค่าเฉลี่ย 2.90 ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

การสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยให้กับประชาชนในพื้นที่ และการมีมาตรการดูแลความ
ปลอดภัยในพื้นที่อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิ่นฤทัย คงทอง และวีรยา มีสวัสดิกุล (2562)
พบว่า การสร้างความมั่นคงและความปลอดภัยต้องเกิดจากความร่วมมือที่เข้มแข็งของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
จากทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว ความปลอดภัยทางการ
ท่องเที่ยวเป็นรากฐานของการพัฒนาจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งถ้า มี
ภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยที่ดีสร้างความเชื่อมั่นแก่นักท่องเที่ยว นอกจากจะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมา
เยือนแล้วยังเป็นการดึงดูดนักลงทุนให้เพิ่มมากขึ้น สร้างโอกาสในการทำงานและพัฒนาเศรษฐกิจของ
ประเทศอีกด้วย และสอดคล้องกับ ปุริมพัฒน์ ธนาพันธ์ศิริ (2559) พบว่า การมีมาตรการต่างๆ การสร้าง
ความร่วมมือจากหลายๆ องค์กร เพิ่มความเข้มงวดในการสแกนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศ ปรับปรุง
ระบบขนส่งมวลชนให้เป็นการขนส่งแบบมีอาชีพ การบังคับใช้กฎหมายแบบเต็มรูปแบบ และการจัดสรร
บุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีความพร้อมในด้านต่างๆ จะสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวได้
อย่างดี และจากประเด็นในด้านพื้นที่จากสถานการณ์ในพื้นที่ ความเสี่ยง การสร้างความเชื่อมั่นและความ
ปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ภาครัฐไม่ควรมองข้าม และควรให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก
สอดคล้องกับ มัชฌิมา อุดมศิลป์ และนรินทร์ สังข์รักษา (2559) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อมในการ
รองรับนักท่องเที่ยว เพื่อให้การท่องเที่ยวมีคุณภาพและปลอดภัย ได้มาตรฐานระดับสากลโดยการ
สนับสนุนและกำหนดมาตรการสร้างความเชื่อมั่นในเรื่องของความปลอดภัยในเส้นทางเดินทาง ช่วย
เพิ่มความมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว หากคนในทุกภาคส่วนมีความรับผิดชอบในหน้าที่
ของตนเองและปฏิบัติตามกฎหมายเคารพกฎระเบียบของสังคม ตลอดจนการมีจิตสำนึกที่ดีต่อส่วนรวมก็
จะทำให้การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (ปิ่นฤทัย คงทอง และ
วีรยา มีสวัสดิกุล, 2562)

ข้อเสนอแนะ

1. ควรสร้างการรับรู้ให้กับประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยวในมาตรการความมั่นคง และ
ความปลอดภัย ถึงความจำเป็นที่ภาครัฐต้องการดำเนินการ
2. ควรจัดกิจกรรมท่องเที่ยวให้บ่อยขึ้นจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจ และยังส่งผลให้นักท่องเที่ยวมาก
ยิ่งขึ้น

3. สถานการณ์โรคระบาดโควิด 19 ในประเทศไทยทำให้การท่องเที่ยวชะลอในช่วงเดือนกุมภาพันธ์-มิถุนายน 2563 เมื่อสถานการณ์ดีขึ้น หน่วยงานภาครัฐต้องรักษามาตรการความมั่นคงและความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง

บรรณานุกรม

- ปิ่นฤทัย คงทอง และวีรยา มีสวัสดิกุล. (2562). แนวทางการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในฐานะจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 13(1), 403-414.
- ปรีมพัฒน์ ธนาพันธ์ศิริ. (2559). การจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต*, 12(1), 123-149.
- มัชฌิมา อุดมศิลป์ และนรินทร์ สังข์รักษา. (2559). การจัดการความปลอดภัยด้านการเดินทางท่องเที่ยวในภูมิภาคตะวันตกสู่ประชาคมอาเซียน: พันธกิจที่ต้องทบทวน?. *วารสารเวอริเดียน มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 9(3), 260-270.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและนโยบาย. (2560). นโยบายการบริหารและการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ.2560-2562. ค้นจาก <http://www.nsc.go.th/wp-content/uploads/2018/10/นโยบายการบริหารและการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้-พ.ศ.-2560-2562.pdf>
- สิทธิชัย ไวยพุด และณัฐพล ชันธไชย. (2558). แนวทางการบริหารจัดการความมั่นคงปลอดภัยทางการเมืองการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย. *วารสารเกษมบัณฑิต*, 16(2), 1-15.